

[Arne Bjerregaard]

samfundsøkonomien. For mig at se er det faktisk kun en grov politisk udnyttelse af den angst, olieprisstigningen skaber hos den jævne befolkning.

Selve olieprisstigningen rammer, som jeg allerede har nævnt, i sig selv hårdt nok de svage i samfundet. Det er stadig væk arbejderne i provinsen, der har langt til arbejde, det er stadig væk de ældre, som i stort tal bor i ældre huse, i al fald i provinsen, som bliver ramt hårdest af disse energifgifter, man her vil pålægge befolkningen.

Man siger fra venstres side, at det er Danmarks selvstændighed, det gælder. Hvis det var Danmarks selvstændighed, vi kunne redde med disse afgifter, vel, så skulle vi gerne være med. Jeg mener bare, det er fejlagtige ord at fremkomme med i denne situation, at det skulle redde Danmarks selvstændighed. For at redde Danmarks selvstændighed gik venstre ind i en regering. Jeg må nok sige: hvad nytter det, at venstre gik ind i en regering, når den ikke evner at tage fat på de virkelige problemer? Vi finder fra vort partis side, at det næsten er blevet ringere, siden venstre er gået ind i regeringen. Den nuværende regering er ligesom fastlåst i sine bastioner, fastlåst i sin gensidige modvilje, så den ikke formår at tage fat på problemerne. Det eneste, man nu gør med dette, som man kalder det største indgreb i Danmarkshistorien, er, at man pisker med skorpioner, hvor OPEC har pisket med svøber. Det er såmænd det eneste, man gør i denne situation. Man retter ikke noget som helst op på Danmarks økonomi. Men det glædede mig dog, at man nu fra regeringspartierne indrømmer og fra skatteministeren i særdeleshed i går indrømmede, at det er en finanspolitisk stramning og i virkeligheden ikke nogle energiforslag.

Hr. Hjortnæs kommer ind på det, som jeg synes vi skulle være lidt varsomme med altid at sige: vi er de ansvarlige, de andre er de uansvarlige. I går havde vi en personlig debat, hvor man næsten sagde, at nogle ikke havde tilladelse til at tage ansvar i dette ting for noget som helst, som vedrører Syddanmark. Jeg finder det urimeligt at køre på dette, at vi er de ansvarlige, de andre er de uansvarlige. Jeg vil da håbe, at enhver tager stilling ud fra det, de mener er det rigtige i den givne situation. At der så undertiden kan være politiske elementer i det, som ikke altid

er saglige, det må jeg erkende. Vi ønsker ikke at være uden ansvar. Vi ønsker at tage ansvar, og vi tager også et ansvar, når vi siger nej til dette her, men vi ønsker at sige nej – og påtager os det ansvar – til noget, som ikke er nogen idé, som ikke har noget perspektiv, som ikke er nogen økonomisk-politisk målsætning. Et sådant udspil vil vi vove at tage det ansvar at sige nej til. Jeg må sige, at vi med det, der er fremlagt, måske er de mest ansvarlige i den situation. Når nu den socialdemokratiske ordfører vil ind på det, må jeg sige, at vi synes snarere, man søger at flygte fra ansvaret for virkelig at gøre det, som skulle gøres.

Må jeg til slut beklage, at vi i grunden skulle have den debat i dag. Nu har vi debatteret dette på kryds og tværs. Hvorfor åbner regeringen og regeringspartierne dog for denne debat? Det forekommer mig, at det vidner om en smule dårlig samvittighed hos regeringen.

Endelig skal jeg meddele, at vi selvfølgelig stemmer imod alle disse asociale afgiftsforslag.

Ib Christensen (DR):

Hr. Hjortnæs kom med en erkendelse, som unægtelig er så sand, som den er sagt, nemlig at disse kriseforslag ikke er en endelig løsning på det danske samfunds problemer. Det tør jo svagt antydes. Ikke blot er de langt fra at være det, men de er endog i deres effekt efter alt at dømme overordentlig negative.

Hvis vi ser på det centrale problem i dansk økonomi, så er det beskæftigelsessituationen, der er overordentlig ringe, og dér er der ingen tvivl om at krisebuketten vil komme til at virke ganske overordentlig negativt. Hr. Gert Petersen har allerede citeret det økonomiske råds formandskabs advarsler mod at lave det, man nu laver. Det er kommet klart frem under udvalgsbehandlingen – og hvad vi i øvrigt har set – at disse forslags effekt samlet vil blive en negativ beskæftigelsesvirkning på 10.000–40.000 flere arbejdsløse. Vi kender ikke tallet, men det bliver altså et betragteligt antal flere arbejdsløse som den sikre virkning og næsten den eneste sikre virkning.

En anden ting er, at de også vil virke negativt på pris- og omkostningsudviklingen, fordi man selvfølgelig på grund af de højere